

Модуль, як основний вимірник розмірів конструктивних елементів, повинен мати похідні модулі і базуватися на співвідношеннях функціональних та конструктивних параметрів.

Т.Ю. Іносова,

*старший викладач Київського національного університету
будівництва і архітектури*

ШКОЛА АРХІТЕКТУРНО-ХУДОЖНЬОГО ФОРМОТВОРЕННЯ XX СТОЛІТТЯ

На протязі віків в архітектурі зберігались усталені методи композиції, образи у вигляді традиційних стилів і відповідно орієнтовані архітектурно-педагогічні погляди, на яких будувалась практика підготовки нових поколінь проектувальників. Однак на рубежі XIX – XX століть відбувся перелом. Стрімкий науково-технічний прогрес і зміни соціально-суспільних умов змінили сформовані попередньою історією естетичні норми та художні принципи, що були побудовані на культурі класики, середньовіччя, пізніх віків, стилістичних напрямків XIX століття. Почалось формування принципово іншої архітектури – архітектури нового часу з огляду на нові обставини.

В загальному процесі створення сучасної художньої системи особливе місце займає внесок архітектурної школи, як виразника новаторських концептуальних формотворчих ідей відповідно до її головної функції відтворення професії. В цьому аспекті характерним було звернення сучасної школи формотворення до пропедевтичної моделі, яка передбачає виділення формалізованих засобів архітектурної діяльності у вигляді об'ємно-просторової композиції (ОПК) та використання їх як засобу творчого інструментарію в рішенні проектних задач з першого етапу професійної освіти. Ця модель не тільки внесла свій вклад в підготовку архітекторів нової формації, але і, звертаючись до основи архітектурного професіоналізму, відобразила радикальну зміну естетичних уявлень та розуміння самої суті візуального мистецтва, ролі художника в реаліях науково-технічного й соціального прогресу. В архітектурній пропедевтиці навчання спеціальності зливалось з прогресивною творчою практикою, що багато в чому обумовило народження оновленого образу сучасної архітектури. Саме тому її проблематика, виходячи далеко за рамки освітніх цілей та знаходячись в центрі професійних інтересів, суттєво впливала на загальний стан та розвиток архітектурної думки того часу.

Теоретичні основи раціоархітектури являються змістовною базою архітектурної пропедевтики школи Ладовського-Кринського-Докучаєва. Теорія архітектурних організмів складає ядро архітектурного метода І.Голосова. Архітектурне формотворення з позицій конструктивізму розроблювалось діячами ОСА – Гінзбургом, Весніними та їх колегами. Робота

авторського колективу дисципліни «Простір» з метою створення нової теорії архітектурної композиції (В.С.Балихин, М.А.Туркус, М.П.Коржев, В.Ф.Кринський, І.В.Ламцов) спрямовувалась на одержання об'єктивних знань у вигляді морфологічних типів та їх елементів з виходом на естетичні критерії. Актуалізація їх здійснювалась в ході педагогічної практики дослідним шляхом. Було закладено практичні засади загальної художньої пропедевтики та сформульовані окремі теоретичні положення архітектурного формотворення.

Розвиток теорії архітектурного формотворення силами архітекторів-педагогів проводився з одночасним дослідженням методів опанування форми – ритм, пропорції, т. і..

Проектна діяльність архітектора досліджена з точки зору психологічних закономірностей, що дало змогу визначити умови та принципи планомірного розвитку творчих здібностей в процесі вузівської підготовки. Принципове значення на початковому етапі має формування розумових дій та понять професійного типу, що відрізняються від подальших як за формою, так і за змістом.

XX століття сформувало нову школу архітектурно-художнього формотворення, відмінну від існуючих раніше академічних традицій. Перспектива розвитку архітектури в XXI ст., яка повинна відповідати самим високим духовно-змістовним та матеріальним запитам цивілізованого суспільства, знаходиться у прямій залежності від рівня професійної майстерності майбутніх архітекторів. Тому вдосконалення діяльності архітектурної школи з огляду на нові тенденції в розвитку життєвих реалій являється необхідною умовою.

Т.О. Кащенко,

*кандидат архітектури, доцент Київського національного університету
будівництва і архітектури*

ПРО ФОРМУВАННЯ ОСВІТНЬО-ПРОФЕСІЙНИХ ПРОГРАМ З ЕНЕРГОЕФЕКТИВНОСТІ В АРХІТЕКТУРІ

Характер сучасної архітектурної діяльності визначає відповідний рівень підготовки фахівців-архітекторів з високим рівнем компетентності, здатних розв'язувати складні системні науково-творчі задачі. Для підготовки фахівців такої кваліфікації актуальною є розробка інноваційних освітньо-професійних програм освітньо-кваліфікаційного рівня «магістр».

Критичний аналіз начального процесу вищої архітектурної школи свідчить про переважну репродуктивність змісту освіти, локальність та роздрібненість питань, що вивчаються, слабку доказовість отриманих наукових результатів, недостатню причетність освітніх програм до соціальних процесів.